'n Tragi-Comedie

De meid opende de deur van dokter Horton's studeerkamer en diende aan :

„Mijnheer Crawford, dokter !"

Dokter Horton keek niet op van den brief, dien hij aan 't schrijven was, totdat hij de kruk van de deur hoorde omdraaien, toen stond hij op en keek zijn neef Rodney Crawford ernstig aan, terwijl hij kalm zeide :

„Een brief, geschreven aan mijn vrouw door jou, is in mijn handen gekomen. Ik heb hem gelezen en je voorstel begrepen : je wilt met haar vluchten !"

Crawford was op deze mededeeling zeer bleek geworden ; voor een oogenblik sprak hij niet, maar staarde den dokter met woedende oogen in het ernstige gelaat, terwijl zijn handen zich onbewust tot vuisten balden.

„'t Is zoo !" zei hij eindelijk. „Bertram, je geeft niets om haar ! Je houdt alleen van je werk. *Daar* leef je voor, niet voor *haar*. Je hebt geen. . . ."

„Ik heb jouw opinie over mij niet gevraagd," viel Horton den ander kalm in de rede. „Ik wil niet twisten of redekavelen. Daarvoor is de zaak te ver gegaan. Ik stel vast dat jij Lottie hebt voorgesteld met jou te vluchten, omdat jij onderstelt dat ze met jou gelukkiger zal zijn dan met mij, nietwaar ?"

„Ik denk alleen aan haar geluk !"

„Zeer onzelfzuchtig," zei Horton schamper.

„Ik bemin haar. Het beteekent ook mijn geluk," ging Crawfort voort. „Toch zou ik je haar niet ontnemen, als ik niet ten volle overtuigd was, dat de kans op geluk voor haar . . . ."

„Ik begrijp. Ben je volkomen doordrongen van de positie . . de minachting, de beleediging . . . die een gevluchte getrouwde vrouw te verduren heeft."

„We hebben de gevolgen onder de oogen gezien, ja !"

„Heb je er op gerekend, dat ik mij van haar zal laten scheiden ?"

„Wij vertrouwen dat je dat doen zult !"

„En jij zult haar dan trouwen ?"

„Ja !"

„En als ik weiger ? Als ik je zeg dat ik niet wil dat de naam dien zij draagt, mijn naam, door het slijk wordt gesleurd, het onderwerp wordt van een rechtszaak, en van sensatieartikeltjes in de dagbladpers . . . wat dan ?"

„We zouden het aan je gezond verstand en aan je rechtvaardigheid overlaten het juiste te kiezen."

„Rechtvaardigheid !" herhaalde Horton. „Rechtvaardigheid aan een dief ? Want jij bent een dief. Jij hebt mij haar ontstolen. Geen twee menschen konden gelukkiger geweest zijn dan Lottie en ik . . ."

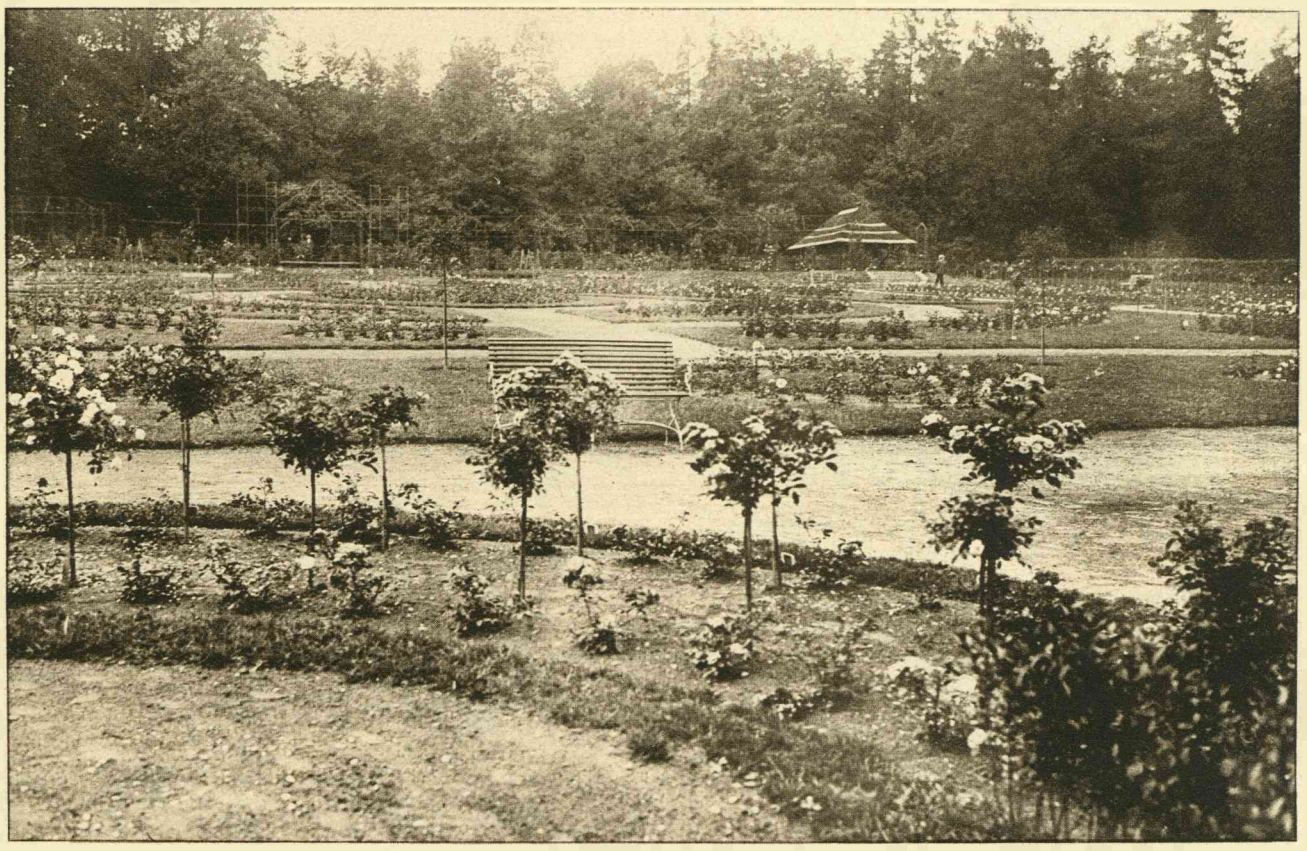
„Zoolang je haar de voorkeur gaf boven je beroep," viel de jonge man hem in de rede, „hield Lottie van je. Jij hebt haar liefde voor jou gedood. Je werk eischte je geheel op. Je verwaarloosde haar . . ."

„En toen kwam jij."

„Ik vond haar een ongelukkig, moedeloos vrouwtje, voor wie iedere eenzame dag een eeuw en ieder uur een dag scheen. Ik trachtte haar wat op te vroolijken. En toen — geen fout van mij — leerde ik haar liefkrijgen. Iederen dag deed me je meer benijden om haar bezit. Ik . . . ."

Dokter Horton stopte zijn woordenvloed. „Ik wensch je verdediging niet te hooren," zei hij. „Verontschuldigingen zijn gemakkelijk te maken. De vraag is wat er nu gedaan moet worden. Je zegt dat je alles overwogen hebt. Ik wil je gelooven. Vandaag, zooals je natuurlijk weten zult, verlaat Lottie onze woning, onder voorwendsel naar haar moeder te gaan, die ziek heet te zijn."

„Mevrouw Verley *is* ziek !"

OPENING VAN HET ROSARIUM TE ARNHEM.

In tegenwoordigheid van vele leden der vereeniging „Nos Jungunt Rosae" en belangstellende autoriteiten, had Zaterdagmiddag te Arnhem de opening plaats van het door bovengenoemde vereeniging in het park Sonsbeek aangelegde rosarium, dat in tegenstelling met de andere door haar aangelegde rosaria, o.a. te Utrecht en Amersfoort onder beheer der Vereeniging zelf zal blijven. Het rosarium, waarvan wij hierboven een foto geven, is verdeeld in een wetenschappelijke, botanische en historische afd., dat voor zoover dit doenlijk is, 'n overzicht geeft van de geschiedenis der rozenteelt in ons land.

„Ik vernam uit jouw brief, dat ze niet voornemens is tot mij terug te keeren. In 't eerste oogenblik was ik niet zoo kalm als thans."

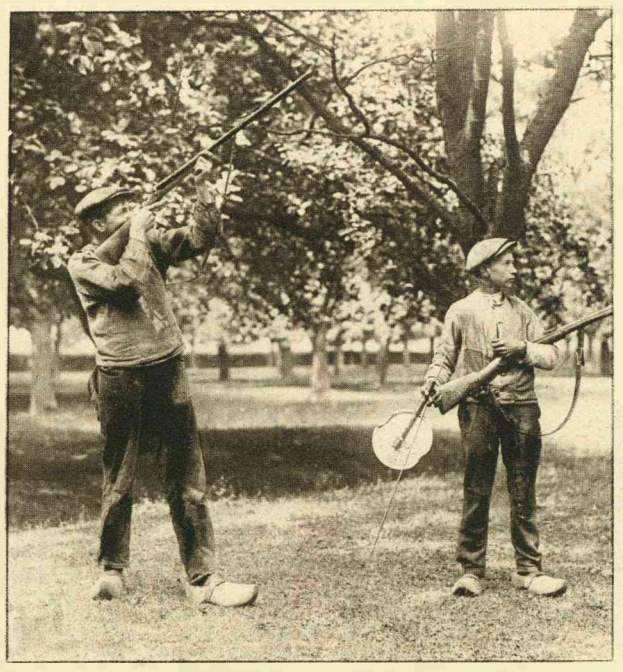
Crawford boog het hoofd.

„Jij denkt, dat ik het nog al kalm opneem ?"

„Als je 't mij vraagt, ja, dat denk ik !"

„Urenlang zat ik hier alleen. Toen zond ik om jou. Ik wilde met jou tot een schikking komen. Haar geluk gaat voor alles. Ik geloof, Rodney, dat je gelijk hebt. Er was waarheid in wat je zei. Ik stem toe dat ik haar verwaarloosd heb. Ik stem toe, dat ik aan mijn werk de voorkeur gaf boven haar. Ik geloof als ik vroeger tot dit inzicht gekomen was, deze . . . deze onaangenaamheden niet zouden zijn voorgevallen . ."

„'t Is te laat !" zei Rodney ruw.

DE KERSENPLUK IN DE BETUWE.

Als pendant van de serie foto's, die wij in ons vorig nummer gaven van de aardbeiencampagne in de omgeving van Beverwijk, reproduceeren wij op deze pagina enkele kiekjes uit de Betuwe, waar de kerseboomen op het oogenblik met vruchten beladen zijn en heel wat menschen werk vinden met het plukken, sorteeren, verzenden, enz. Hierboven: het verdrijven van den grootsten kersendief: den vogel. Links: „Aan een boom zoo vol geladen, mist men een paar kersjes niet . . .". Rechts: het sorteeren in de localen van een der grootste conservenfabrieken.

„Dat zie ik niet in. Het is te laat om jullie beiden te dwingen met mij in te stemmen, dat is alles ! Ik zal het ook niet probeeren. Daarom heb ik je verzocht hier te komen. Rodney, ik ben niet van plan mij van haar te laten scheiden."

„We kunnen je hiertoe niet dwingen !"

„Je begrijpt goed wat dat beteekent ? Veronderstel, dat er kinderen geboren worden ?"

Rodney balde de vuisten zoo krampachtig dat de nagels in zijn vleesch drongen.

„Wat zou er dan met Lottie gebeuren ?"

„Jij zoudt gewroken zijn," zei Crawford.

Horton schudde het hoofd.

„Jij moet leeren begrijpen, Rodney, wat ik daar straks gezegd heb, dat haar geluk voor alles gaat. Jouw dood zou het probleem oplossen !" Hij wachtte even en voegde er langzaam aan toe : „of de mijne !"

Zij keken elkander aan. Crawford zweeg. Eindelijk ging Horton voort :

„Ik geloof, dat ik haar gelukkig zou kunnen maken als jij dood was. Ik geloof eveneens, dat moet ik wel, dat ze ook met jou gelukkig zou zijn als ik dood was, en zij, daardoor in staat jou te trouwen, wettelijk met jou zou kunnen leven en jou kinderen schenken. Het leven van een van ons beiden is de hinderpaal voor haar geluk. Daarom doe ik jou een voorstel, Rodney. Drie jaar geleden, toen Shalto Nisley uit Zuid-Nigeria terugkwam, heeft hij een kleine tube met vergif meegebracht, waarin de inboorlingen hun pijlen doopen. Hij vroeg mij het te analiseeren. Het veroorzaakt binnen enkele uren den dood, en er is zoover ik weet geen tegengif voor. Het laat evenmin op den doode sporen achter. Ik heb het vergif toegepast op een ouden gebrekkigen hond, hij stierf binnen twintig minuten nadat hij twee druppels h d ingenomen. Hier heb ik het !"

Hij trok een lade open en haalde er een klein fleschje uit te voorschijn.

„Ik stel je dit voor : we zullen loten, kruis of munt gooien, of een kaart trekken. Hij, die verliest, neemt zes druppels van dit vergif in het glas melk, dat daar op tafel staat."

Crawford staarde voor zich heen.

„Denk niet dat het een grap of truc van mij is," ging Horton voort. „Het is mij bitteren ernst. Ha !"

Er klonk geritsel in een hoek van de kamer. Horton liep er haastig heen.

„Kijk, we hebben geluk," vervolgde hij, een muizenval omhoog houdend.

„We hebben heel veel last van muizen ; ze komen uit het leege huis hiernaast. Geef me dat spuitje eens aan !"

Crawford gehoorzaamde.

„Ik haat het onnoodig te dooden," zei Horton „doch men kan niet toestaan, dat ongedierte te zeer aankweekt. Bovendien is het een pijnlooze dood, en te verkiezen boven een bad in kokend water door de keukenmeid."

Hij zweeg even.

„Ik heb hem vier druppels gegeven, een buitensporig groote dosis, maar we hebben weinig tijd."

Hij deed de muis weer in de val. Crawford keek aandachtig toe. De glinsterende intelligente oogjes van het dier toonden niet de minste sporen van vrees of pijn. Horton maakte er bepaald een grapje van. De dokter nam een half glas melk op.

„Doe hier zes druppels in," beval hij. „Ja, ik wil dat jij 't doet."

Het vocht viel in taaie druppels neer en verspreidde zich over de melk. Horton nam nu een glazen lepel en roerde den inhoud van het glas zorgvuldig door.

„Een van beide : of jij trouwt haar of zij blijft mijn vrouw," zei hij. „De ander, de verliezer, drinkt dit glas leeg. Binnen een paar uur is hij dood en geen dokter zal de doodsoorzaak kunnen constateeren. Er zal geen schandaal zijn. Je bent toch niet bang, Rodney ?"

